

Kar Küresi

– Gülen Düş · 26 Aralık 2024

Bir ucu keşkeye, bir ucu belkiye çakılı bir köprünün üstündedir ömrüm. İçten gelenle elden giden arasındaki kapanmayan mesafelere dargınım... (Alıntı)

Kırgınım!

Yorgunum!

Yalnızım!

İmkan-sız-ım!

Yaşamım ah, belki de benim en derin sızım!

Kaybetti mi...

Yittedim mi...

Gittim mi...

Sessizleştim mi...

Kristalleştim mi...

Sahi en son nerede görüldüm? Hangi büyü'nün sihrinde eriyip hangi kumaşın hüznünde söndürüldüm? Tahminimce ayakkabılarımı çıkartıp bir pazar gecesini telaşesinden, suskunluğumun adresi olan pazartesi sabahına uzanan baygın yıldızlar kehanetinde yürüdüm!.. Uzun uzun saydığım saatlerin çarkında yalınayak bastığım geçmişime yeniden büründüm. Uzaktan baktığım şeker kaplamalı kar küresinin

semalarında büyüyen, küçük kız çocuğunun ruhundan öptüm...

Kumbaramdaki renkli umutlarımla satın aldığım kar küresine, yatağımın üzerinde bağdaş kurup hayallerimin kokusunu fısıldarken içimdeki masmavi kelebeklerden usul usul simli dünyama döküldüm... Ve işte kar küresinin tabanında müziksiz; tınlayan, sızlayan, ağlayan, çağıldayan bir kaydırdan sere serpe düştüm! Kahverengi bulutlardan misket desenli lunapark inşa ettiğim kalbimin terasında, saydam insanlarla örüldüm...

Kimdim, neydim, yerde yatan bedenim ve de acı içinde kıvranan senelerim; geçmişimden eksildiğim, geleceğime söylendiğim, şu anımda debelendiğim bir "can" içerisinde kaç dönümdüm? Sakinliğimin her bir santimetrekaresine hırçın yakarışlarımın geçmeyen (g)/izlerini gömdüm! Tekrarı olmayan hayatımın her bir sayfasına: mevsimsiz yapraklarımı ölümsüzmüşçesine teker teker itinayla ördüm. Bilemedim ne zaman, nerede, ne şekilde, nasıl; habersizce, aniden, ansızın öldüm!

"Sakin ol! O kadar da önemli biri değilsin ve yarının ölülerinden birisin. Sakin ol, burası yalnızca dünya ve burada her şey yarım kalır..." (Alıntı)

NOT: Nefes aldığımız her an, "hayatımıza gün değil, günümüze hayatı katmalı..."

BÜŞRA DALGIÇ